

Picat i Lligat

Curs 2021-22 - Any XIX - núm. 22

Revista d'informació cultural del Conservatori Professional de Música
Josep Melcior Gomis d'Ontinyent

DIDO & ÆNEAS

SUMARI

Vint anys de Picat i Lligat.....	4
Noves perspectives.....	5
Els somnis són possibles.....	6
Treball corporal i escènic amb les màscares de la Commedia dell'arte.....	8
Premis Professionals i XIII Premis Ciutat d'Ontinyent.....	12
Les nostres agrupacions instrumentals: banda i orquestra.....	14
Concert de Santa Cecília.....	16
Activitats del curs en imatges.....	18
Compositores a les aules.....	22
Dues pioneres al nostre centre.....	25
Els exalumnes parlen: Eloi Mompó.....	29
Despedida dels alumnes de 6é.....	32
IV Concurs de Música de Cambra.....	33
Es completa el departament de Música Moderna.....	36
Blues per a Sergi.....	38
Ruta Gomis.....	39
Jornada de promoció del conservatori.....	40
Sabies que?.....	42
Passatemps.....	42

Picat i Lligat
Curs 2021-22
Any XIX - núm. 22

Edita:

CONSERVATORI PROFESSIONAL DE
MÚSICA J. M. GOMIS D'ONTINYENT
Plaça de la Coronació, 27
Tel. 96 291 92 20 - Fax 96 291 92 21
46870 ONTINYENT (València)
e-mail: 46021861.secret@gva.es
<https://portal.edu.gva.es/cpmontinyent/>

Coordinació i Redacció:

Carlos Díaz Argente
Pilar Ferrero Silvage

Dipòsit Legal: V-1542-2008

ISSN: 2174-8357

Disseny, maquetació i impressió:

Gráficas Minerva Sucesores, S.L.

Col·laboren:

Ruth Revert Lledó
Fátima Tamarit Fernández
Fco. Javier Jiménez Pérez
Pep Soler Galbis
Eduard Sala Albelda
Lucía Pérez Berenguer
Salvador Tull Savall
Gustavo Canet Peirotén

VINT ANYS DE PICAT I LIGAT

PILAR FERRERO SILVAGE DIRECTORA

Corria el curs 2002/2003 quan el professor de banda i orquestra del nostre conservatori, Manel Garcia, va proposar la creació de la revista del conservatori. Recolzat per l'equip directiu d'aleshores i envoltat d'un grup d'entusiastes alumnes i professors, van publicar el primer número en desembre de 2002. La revista va nàixer amb intenció de ser editada trimestralment, i així va ser els dos primers cursos, però a partir del curs 04/05 es va optar per l'opció anual. Deu pàgines impreses en A3 van posar la llavor que ha germinat durant vint anys molts articles d'investigació i d'altres, que han informat de les nostres activitats, preocupacions, èxits, i un fum d'experiències personals i col·lectives del nostre centre. Ricardo Ortega, director del conservatori aleshores, en la seua salutació d'aquell primer número explica el perquè del nom Picat i lligat: "El picat i el lligat són l'essència i els principis bàsics de tot instrument inclosa la veu... De l'alternança de picats i lligats principalment, s'estableixen els fonaments de tota la interpretació, afegint al mateix temps paràmetres d'intensitat, timbre i altura manats per cànons estètics i formals." I amb eixa idea com a base, i l'esperit de fer de la revista un vehicle de comunicació entre els diversos sectors de la comunitat educativa del conservatori J.M.

Gomis, hem arribat, vint anys després, fins el número que els presentem ara.

Moltíssimes gràcies a tots els qui han treballat cada any per a que esta revista veguera la llum. Com tantes altres coses al nostre centre, açò ha sigut en gran part gràcies a l'entusiasme per millorar dia a dia i al treball en equip. Unint les capacitats de tots hem aconseguit molt en aquest conservatori, i anime a tot el col·lectiu a seguir així. Professorat, alumnat, personal d'administració i famílies, si remem en el mateix sentit, amb respecte i confiança en el què ens aporta el que treballa al nostre costat, farem tot el que ens proposem. A més de la motivació, la satisfacció personal i col·lectiva pel treball realitzat en equip és molt gran, i tenim aquest curs una gran quantitat de projectes que en són un exemple: l'òpera Dido i Enees, els concursos de música de cambra i menCANTAgomis, el seminari sobre les dones compositores, l'activitat de promoció del centre per a escolars, i un llarg etc. De tots ells podrà el lector trobar informació en aquesta revista.

Reitere la meua gratitud a tot el col·lectiu. Molt bon estiu, i perquè Picat i lligat és també cosa de tots, Feliç 20 aniversari!!!

NOVES PERSPECTIVES

JUNTA DIRECTIVA AMPA

La fi d'una etapa sempre és el principi d'una altra. Amb l'arribada del nou curs 2021-2022 va arribar el moment de renovar la junta directiva de l'AMPA del Conservatori. El tancament d'un cicle, una crida a les famílies i una resposta favorable són els elements que van propiciar el naixement de la nova Junta directiva. Som un grup de persones voluntàries, que tenim en comú, sobretot, dues coses: l'afecte i el respecte per la institució on estem, i l'estima dels nostres fills i filles per la música. Si ells són feliços ací, nosaltres treballem de bon gust i els secundem. I així, entre cridades i missatges, presentacions i reunions robades al poc temps lliure que tenim, vam formar una nova junta directiva.

Des d'ací, durant el nostre primer any, hem intentat col·laborar en tots els projectes possibles que planteja el conservatori, crear els nostres propis i, sobretot, treballar molt i aprendre.

Col·laborar en activitats com el concurs menCANTAgomis, preparar premis i regals per a Go Talent o organitzar un berenar per als alumnes han sigut moments molt especials i gratificants per a totes nosaltres.

Acabem aquest curs molt satisfetes de la tasca realitzada i dels moments viscuts, i tenim el ferm propòsit per al nou curs de fer més coses

i, amb l'experiència adquirida, fer-les molt millor. Amb les reunions, el treball i els preparatius de les diferents activitats ha arribat la confiança, el fet de conèixer-nos més i també aprendre a treballar com un equip, i això és el millor que ens podia passar. Per aquesta raó, volem fer saber a totes les famílies, que la Junta directiva de l'AMPA està oberta a qualsevol proposta i col·laboració. Així, qualsevol persona amb intenció de participar activament d'aquest projecte serà benvinguda i acceptada en l'equip.

I recordeu sempre, que tot el que es fa és gràcies a l'aportació anual de les famílies que formem part d'aquest gran col·lectiu. El nostre agraïment més sincer a totes elles, així com a l'alumnat, sempre disposat a participar en qualsevol activitat, bé siga un viatge, una cançó o un berenar, així com la junta directiva d'aquest conservatori per la seua confiança, treball i col·laboració amb nosaltres i els nostres projectes.

ELS SOMNIS SÓN POSSIBLES

RUTH REVERT LLEDÓ PROFESSORA DE CANT

Tot comença amb un SOMNI D'UNA NIT D'ESTIU, com en la comèdia de William Shakespeare.

La meua ment intentava planificar el nou curs i dibuixava en l'horitzó una activitat realment especial per al meu alumnat que, a més a més, tinguera una vessant multidisciplinària i poguera fer partícips a gran part dels departaments del nostre Conservatori.

La idea d'una nova producció operística anava posicionant-se com una activitat que tenia tots els condiments per a fer créixer al nostre alumnat de cant i, per extensió, també a tot el centre.

Havia de ser una òpera assequible, però que també suposara un cert repte artístic. A més a més, altre condicionant era poder tindre les veus adequades per als diferents personatges de l'obra.

Navegant entre el possible repertori a triar, vaig decidir que el projecte més adient era abordar el muntatge de l'òpera "DIDO & AENEAS" del gran compositor del barroc anglès Henry Purcell. Aquesta obra reunia tot el que buscava, donat que tenia una durada adequada i ens donava la possibilitat d'integrar a TOT l'alumnat de cant.

Comença el curs i trasllade la idea a Pilar Ferrero, la nostra directora, de la intenció d'abordar l'esmentat TALLER D'ÒPERA. La resposta no es

va fer esperar i el seu entusiasme i implicació va ser total des del minut zero.

En un primer moment, donades les restriccions normatives pel tema COVID, l'òpera es planteja en versió concert. A mesura que el curs anava avançant i la normativa COVID era més laxa, ens vàrem plantejar la possibilitat que fora escenificada.

A partir d'eixe moment, no sols necessitàvem cantants, orquestra, director musical i cor, sinó que, a més a més, era imprescindible la participació d'un director d'escena.

Per sort, aquest curs hem comptat al nostre claustre amb Francisco Javier Jiménez, professor de cant amb una dilatada experiència en el món de l'escena, qui va acceptar el repte amb una total implicació i dedicació.

L'exigent part coral que aquesta òpera requereix havia d'estar defesa per un cor solvent, per la qual cosa vàrem sumar reforços del mateix professorat del centre i, a més a més, exalumnes del Conservatori.

Tota la maquinària humana es va posar en marxa: l'orquestra amb el seu director Salvador Tur, el cor dirigit per la professora Inés Vila, els alumnes d'audiovisuals amb el professor Romuald Gascó, els alumnes de cant, el professor Joanjo Albinyana amb la seua tasca de mestre concertant i una extensa participació del pro-

fessorat del centre tant recolzant l'orquestra com desenvolupant diferents tasques tècniques i logístiques.

A més a més necessitàvem cobrir la vessant de vestuari, maquillatge i arts gràfiques, per la qual cosa, amb l'ajuda del subdirector Eduard Sala, empenem els contactes amb centres de secundària que impartiren aquests cicles formatius i que pogueren col·laborar amb nosaltres.

D'aquesta manera vàrem rebre la positiva resposta de l'IES "Serra de Mariola" de Muro d'Alcoi pel que fa al cicle de confecció i moda, del departament d'imatge personal de l'IES "José Segrelles" d'Albaida i de l'IES "L'Estació" d'Ontinyent per al disseny del cartell.

El passat dia 10 de juny, aquest preciós somni d'estiu es va fer realitat constituint tot un èxit acadèmic, artístic i social que, de ben segur, haurà quedat gravat en la retina de tots el que l'hem pogut viure.

Per a l'alumnat de cant ha estat tota una experiència per a la seua formació, donat que han pogut viure en primera persona la metamorfosi que suposa donar vida a una òpera i, per damunt de tot, emocionar-se i emocionar al públic assistent.

Vull donar personalment les gràcies a tots els qui heu fet possible, amb la vostra col·laboració, que aquest somni fos una magnífica realitat.

TREBALL CORPORAL I ESCÈNIC AMB LES MÀSCARES DE LA COMMEDIA DELL'ARTE

FRANCISCO JAVIER JIMÉNEZ PROFESSOR DE CANT

“L’home primitiu s’expressa amb els gemecs de la seua veu i les contorsions del seu cos, utilitzant una síntesi molt pròxima a la música, i entén per música a la mescla homogènia de verb, ritme i moviment corporal”. Jean Louis Barrault

La Pedagogia del Cant no sols és una disciplina musical, sinó, a més, funcional i fisiològica, ja que aprofita totes les possibilitats físiques del nostre cos que directament o indirectament estan relacionades amb la producció de la veu. Els continguts relatius a la tècnica vocal impliquen un coneixement del propi cos, del funcionament de l’aparell respiratori, l’aparell fonador, l’emissió vocal sana, etc.,

Deia l’innovador director teatral polonès, **Jerzy Grotowski**: **“Quan pense en el treball sobre la veu, pense en el treball sobre el cos, del qual la veu emergeix.”** Que important és la Consciència Corporal per a l’estudi del cant i també per a qualsevol disciplina musical. Parlem d’utilitzar el nostre cos de manera correcta i saludable, d’eliminar tensions innecessàries,

d’evitar sobreesforços i de la necessitat que tenim els músics d’expressar amb tot el nostre ser l’escrit en la partitura.

Si aprofundim una mica més en aquestes idees de Necessitat d’Expressió i de Consciència Corporal, descobrirem que són nombrosos els autors de «Tècniques» corporals i escèniques, que ens parlen d’una concepció única de Cos i Ment. Així per exemple **Yiya Díaz** creadora del mètode Cos-Art ens parla d’una acceptació del cos com a unitat psicofísica. M’encanta quan aquesta autora parla que l’objectiu fonamental de l’educació vocal des de la Consciència Corporal és preparar el cos per a canalitzar l’energia emocional creadora, emetent la veu parlada o cantada amb el seu contingut expressiu.

Quan deixem que el nostre cos faça el que sap fer com a maquinària perfecta que és, sense tensions, sense sobreesforços, sense exageracions i tractem al cos com una totalitat energètica, llavors es respira com correspon i la veu s’imposa naturalment aconseguint una emissió lliure, una Veu Lliure.

Frederick Matthias Alexander, creador de la *Tècnica Alexander*, ens parla de la Persona Total: Ell creia, com la majoria de la gent, que «ment» i «cos» eren entitats separades. Però prompte es va adonar que el seu problema amb la veu no es devia únicament a un mal ús del seu mecanisme vocal, sinó que era causat per una reacció general de tot el seu cos i prompte quedaria convençut que el que solem dir «mental» i el «físic» no podien estar divorciats. Tot entrenament havia de basar-se en la comprensió que l’organisme humà sempre funciona com un tot.

Que important és per tant poder inculcar als alumnes que estudien música, que busquen poder expressar-se a través de la música, aquestes idees d’un ésser humà integrat que funciona com un tot. Com més això es torna

fonamental per als cantants que a més del hàndicap de portar l'instrument incorporat, han de crear personatges, interpretar com a vertaders actors i actrius amb la seua veu, amb la seua expressió, amb tot el seu cos. El cèlebre director de teatre, pel·lícules i òpera britànic **Peter Brook** en el seu molt recomanat llibre "*La porta oberta*" ens diu que perquè les intencions d'un actor siguen totalment clares, amb una tensió intel·lectual, uns sentiments vertaders i un cos equilibrat, els tres elements -pensament, emoció i cos- han d'estar en perfecta harmonia i dels tres, l'element fonamental és el cos.

Tantes vegades podem observar en les audicions dels nostres Conservatoris professionals i m'atreiria a dir dels superiors, alumnes que en trepitjar l'escenari no saben caminar correctament, no saben saludar correctament, porten el seu instrument de manera rígida, poc natural i mostren una actitud corporal plena de tensions.

Aqueixa presència escènica s'ha d'aprendre, s'ha de practicar, no podem deixar el fet d'estar en un escenari en estar «de qualsevol manera» sinó que tan prompte ens trobem en l'escenari, estem obligats a tindre una intenció definida, a estar intensament vius, per la senzilla raó que un públic ens contempla.

En la meua activitat professional com a cantant líric he tingut la sort de treballar amb professionals i amb directors d'escena que m'han ajudat molt en aquest sentit d'una Consciència Corporal i una Presència Escènica com Joan Antón Sánchez, Yago Pericot, Joan Font de Comediantes o Carles Sans de Tricicle. Un element comú en molts d'ells va ser el treball corporal a través de les Màscares.

Per això davant aquesta necessitat d'entrenar i educar l'expressió corporal per al correcte desenvolupament de la tècnica vocal i per a aconseguir expressar i interpretar diferents personatges o diferents estats d'ànim, fem ús de les màscares de la **Commedia dell'Arte italiana**.

La *Commedia dell'Arte* o *Commedia all'improvviso* és un estil bàsic dins de la Història universal del teatre. Un estil dramàtic dirigit a les classes

populars amb la clara intenció d'entretindre i conscienciar a parts iguals mitjançant l'aguda crítica social. Naix a Itàlia a mitjan segle XVI i continua tenint influència hui dia en el món artístic-teatral. Dins del seu enorme llegat podem trobar el teatre independent, el cinema burlesc, la improvisació en escena, la pantomima, la mímica, el circ...

Arguments típics entorn de situacions còmiques que tracten de provocar el riure entre el públic. Històries d'enamorats que s'enfronten a l'oposició d'un vell tutor, problemes quotidians absurds... Els personatges de la *Commedia dell'Arte* formen un ampli ventall on podem distingir tres blocs: els poderosos com els **vecchi** (vells) adinerats, militars o savis, els **innamorati** i els criats o **zanni** que són maldestres bufons i alegres titellaires. Un teatre basat en el divertiment i en una improvisació que no queda subjecta a la sort o l'atzar, sinó que es basa en una partitura de representació (*el canovaccio*) on s'estableix l'argument i les intervencions dels personatges.

Per a fomentar la Consciència Corporal i l'expressió el que fem és aprofitar els fonaments de la *Commedia dell'Arte* a través de quatre de les seues màscares: Pantalone, Capitano, Arlecchino i Colombina.

Creació del personatge:

El primer que fem és explicar als alumnes els personatges als quals pertanyen aquestes màscares. Es tracta de quatre arquetips que ens presenten quatre personatges diferents entre si, amb diferents actituds i maneres de ser i amb un moviment corporal diferent.

Pantalone està dins del grup dels vecchi (vells o amos) és un vell gelós, desconfiat, libidinós i avar, enemic de la joventut. També pot ser un ancià de bon cor, bondadós i comprensiu. De les quatre màscares que utilitzem és la que representa més autoritat i tenim un ampli ventall interpretatiu: vell rondinaire, gelós, amorós, tendre, necessitat, malvat...

Corporalment estem representant a una persona major amb el que es mou de forma encorbada, amb les cames semiflexionades i fa grans escarafalls amb les mans.

Capitano es tracta amb els amos i representa un soldat tan fanfarró com covard, amb enorme espasa i veu de tro. Aquest militar es bat en duel amb els serfs i té fama de conqueridor i enamorat. Funciona com a catalitzador ridícul i patètic. A l'hora d'interpretar podem fer un personatge valent, brabucón, covard, conqueridor, fanfarró, atrevit, sempre amb aqueix aire ridícul i grotesc.

Corporalment en aquest cas tenim una persona més jove, fort, alçada, estirada, traient pit, fent gala de l'art de l'esgrima i utilitzant una veu molt impostada.

Arlecchino pertany al grup dels zanni (criats). La seua personalitat pot resultar camaleònica: astut i neci, intrigant i indolent, sensual i grogler, brutal i cruel, ingenu i pobre de solemnitat. Fabulós acròbata, saltarín, representa al criat tragón i ximple, sempre a la recerca de baralla, menjar i dones, encara que també s'humanitza davant les humiliacions, la por a la fam o l'amor a Colombina.

Corporalment tenim un personatge que es mou de manera àgil, ràpida, que és saltarín i jugarer.

Colombina personatge femení, també pertanyent als zanni. És companya i musa entre els servents, temptació i esquer per als vells, confident i aliada de les joves mestresses. Interpretativament tenim un personatge que pot ser delicat, moure's graciosament, afectuosa, astuta, picara i també pot ser bruta, grossera o grotesca.

Corporalment es mou com un personatge femení, de moviments ràpids, sensuais, moviments graciosos i delicats.

Com podem veure són quatre formes ben diferenciades interpretativa i corporalment que ens donen molt joc per a crear situacions dramàtiques en les quals els alumnes puguin improvisar.

-Aprenem a moure'ns i caminar de diferents formes i actituds corporals amb cadascun d'aquests personatges.

-Creem un xicotet argument (el que seria el canovaccio), una situació dramàtica com, per exemple: Pantalone és tutor de Colombina i la vol casar amb Capitano per a aconseguir un

dot, però aquesta està enamorada d'Arlecchino. A partir d'ací anem improvisant de manera lúdica i creativa i estem fent teatre i una gran activitat corporal.

-Interpretem diferents peces del repertori dels alumnes utilitzant diferents personatges, observant així com el cantaríem des de diferents personatges.

-A més, fem servir la dualitat Senyors-Criats per a realitzar una mateixa acció de diferent forma: una simple acció d'eixir i asseure's en una cadira, ho pot fer un senyor/noble, de manera elegant, pausada, lenta o el pot fer un criat, de forma més brusca, ràpida, àgil, graciosa... Treballem així una mateixa acció en temps de moviment diferents.

Diversió i improvisació:

El joc amb aquestes màscares de cuir veneçianes és una cosa divertida, el fet de disfressar-se, de cobrir part de la cara flama molt l'atenció als alumnes i predispone un ambient lúdic i divertit. Aquesta ludicitat actua de forma

desinhibidora i ajuda als alumnes més tímids a soltar-se i a participar d'aquesta incursió en el món del teatre, l'escena i la interpretació.

D'altra banda, a l'ésser un teatre basat en la improvisació estem fomentant la creativitat i desenvolupant la imaginació. D'aquesta manera els alumnes van experimentant diferents maneres d'estar en escena amb personatges molt diferents entre si i poden adquirir múltiples recursos per a futures interpretacions.

Expressió mitjançant les màscares:

Finalment, la gran dificultat d'actuar amb una màscara és que tens part de la cara coberta amb el que es redueix la teua capacitat expressiva. Ací resideix la gran virtut del treball amb màscares perquè aquesta reducció en la capacitat expressiva de la cara l'hem de suplir amb altres recursos corporals. Per exemple, a l'hora d'expressar les emocions bàsiques de Goleman (fàstic, sorpresa, felicitat, tristesa, ira i por), ho podem fer només amb la nostra cara, però si tenim part de la cara coberta, ens veiem obligats a utilitzar tot el nostre cos. Aquest exercici tan simple té uns efectes grandíssims de Consciència Corporal i d'Expressió que l'alumne va incorporant i a l'hora d'interpretar un personatge o de cantar un lied, els seus gestos i la seua actitud corporal es tornaran més grans, més expressius i autèntics gràcies al treball previ amb la màscara.

També la manera d'interaccionar amb altres companys en l'escenari es veurà enriquida gràcies a la consciència de moure's i fer servir tot el cos, així com el simple fet de mirar cap a un objecte o cap a un altre personatge perquè les màscares miren amb el nas i fan que quan mirem alguna cosa hàgem d'estirar el coll i girar el cap així les mirades es fan més evidents, clares i marcades.

Tot aquest treball suposa un gran atractiu als alumnes, els introdueix en el món de l'escena i els ajuda a tindre una Consciència de Corporal i de moviment que els ajuda a cantar de forma més relaxada i sense tensions i els ensenya a tindre una gran presència en l'escenari.

PREMIS PROFESSIONALS I XIII PREMIS CIUTAT D'ONTINYENT

PREMIS CIUTAT D'ONTINYENT

Un dels actes de la nostra Setmana Cultural va ser el lliurament dels Premis Ciutat d'Ontinyent, i va tenir lloc el 12 d'abril de 2021.

Aquests premis són una distinció que atorga l'Excel·lentíssim Ajuntament d'Ontinyent i que posa en valor els mèrits acadèmics de l'alumnat que cursa 4t d'Ensenyaments Professionals.

Els premis tenen un caràcter anual, i enguany han sigut:

Modalitat de piano i percussió:

Alejandro Espinosa Cambra

Modalitat de vent fusta:

Helena Vidal Revert

Modalitat de corda i cant:

Carla Juan Vallcanera

Modalitat de vent metall: **Alejandro Espinosa Cambra**

L'acte va comptar amb la presència del regidor d'Educació Òscar Borrell i del regidor de Cultura de l'Excm. Ajuntament d'Ontinyent, Àlex Borrell, així com de la directora del conservatori, Pilar Ferrero.

L'alumnat premiat va interpretar un concert junt amb el pianista repertorista Adolfo García Baraza, del qual pogueren gaudir familiars, amics i professorat.

PREMIS D'ENSENYAMENTS PROFESSIONALS

Un dels concerts que va donar fi al primer trimestre del curs va ser el de lliurament de Premis de Professional.

Els Premis d'Ensenyament Professional són uns premis que convoca la Conselleria d'Educació per a l'alumnat que ha acabat els Ensenyaments Professionals. Per a poder presentar-se als premis de les diferents especialitats, cal obtenir una qualificació mínima de 9 punts en l'assignatura específica, tant en cinqué curs com en sisé curs de l'especialitat a la qual s'opte. A més, cal realitzar una prova, que en el cas dels instruments consisteix en realitzar una audició amb tribunal i sols es pot concedir un premi extraordinari per assignatura i any.

En aquest cas, set joves músics del nostre Conservatori aconseguiren aquests premis.

Víctor Coll en l'especialitat de Música de Cambra i en la de violí. **Gabriel Portero** i **Maria Xia Silvestre** també obteniren premi de Música de Cambra

Miguel Renú en l'especialitat de percussió, **Josep Esparza** en l'especialitat de tuba, **Elena Silvestre** en l'especialitat de trompa i **Àngela Boix** en l'especialitat de piano.

Set joves amb un gran futur al davant, que esperem que seguisquen gaudint i fent gaudir la música a tots els que els escoltem tocar.

LES NOSTRES AGRUPACIONS INSTRUMENTALS: BANDA I ORQUESTRA

SALVADOR TUR SAVALL PROFESSOR DE BANDA I ORQUESTRA

Durant aquest curs 2021-22 les Bandes i Orquestres del Conservatori han participat de forma activa en tots aquells actes en els quals han sigut requerides dintre del seu entorn social, així com en tots els projectes educatius que el centre ha promogut amb l'objectiu primordial de fer créixer musicalment als nostres alumnes en la disciplina orquestral i de conjunt. Així doncs, la participació en les agrupacions ins-

trumentals suposa i garanteix la presència activa dels alumnes en una de les activitats que impliquen major projecció del centre en la societat.

Començarem pel tradicional concert de Nadal amb una audició de la banda de 2n i 3r dins la primera part i de la banda de 4t, 5é i 6é en la segona part, amb un repertori modern i molt variat.

En el segon trimestre va actuar l'orquestra a l'església del col·legi La Concepció d'Ontinyent on també actuaren els alumnes de Cant amb la representació del Stabat Mater de Pergolesi, i també de dos concerts per a violí i viola, on els nostres alumnes de 6é actuaren com a solistes en una magnífica interpretació.

Dins del tercer trimestre tenim les audicions de la banda de 4t, 5é i 6é a la Sala Gomis d'Ontin-

yent, el concert de la banda de 2n i 3r al Monestir de Llutxent i l'audició de la banda de 1r a la plaça de la Coronació.

Destacar dins de les actuacions de fi de curs, la representació de l'Òpera Dido i Aeneas de Purcell amb la participació del Cor, alumnes de Cant i l'Orquestra del Conservatori, el divendres 10 de juny al teatre Echegaray d'Ontinyent.

CONCERT DE SANTA CECÍLIA

GUSTAVO CANET PEIROTÉN CAP DEL DEPARTAMENT DE CORDA

El 25 de novembre de 2021 celebrarem Santa Cecília, com va sent habitual al nostre conservatori, amb un concert de professors. Es va realitzar a l'Auditori del centre i formava part de les activitats integrades en la Setmana commemorativa del Dia Internacional de les Ciutats Educadores organitzada per l'Ajuntament d'Ontinyent. A més, coincidia en la seua data amb el Dia Internacional per l'eliminació de la violència contra les dones, compromís que té el nostre centre amb la societat i es pot veure al seu projecte educatiu, que té com a primer objectiu transmetre valors com la igualtat, la responsabilitat, la tolerància i el respecte als altres.

Després d'un any en què no es va realitzar aquest concert per la pandèmia i les seues restriccions, tothom tenia ganes de tornar a passar una bona estona amb un concert d'aquestes característiques. Gaudirem de l'assistència de nombrós públic, a més dels regidors de cultura i d'educació de l'Ajuntament d'Ontinyent Oscar Borrell i Àlex Borrell. El concert va ser retransmés també en directe pel canal YouTube del Conservatori i ara hi pot ser visionat en qualsevol moment.

És un concert on el professorat se'n puja a l'escenari i té l'oportunitat de mostrar a l'alumnat el vertader ús i finalitat d'aprendre a fer música, que és, sens dubte, fer gaudir una estona als que estan al pati de butaques escoltant. A més, és una bona manera per a que l'alumnat veja el que es pot fer amb l'instrument que està aprenent a tocar i hi trobe així una figura de referència.

El concert començà amb un apropament a la música antiga per part d'uns quants professors i professores, que mostraren el seu domini dels instruments barrocs quan tocaren Les Sauvages (Indes Galants) de Rameau i el Concerto Rv

96 en re menor (Allegro) de Vivaldi. Rosa Campos ens mostrà la seua versatilitat instrumental tocant la viola de gamba, així com Elena Berenguer ens va fer delectar de les peculiaritats tímbriques de les cordes de budell al violí barroc. Eduard Sala i Lucía Pérez es posaren a les mans l'oboé barroc i el baixó respectivament. També poguérem escoltar la flauta de bec a les

mans d'Estefania Santamargarita, així com el clavecí de Joanjo Albinyana i la percussió de Romuald Gassó. En fi, un món de sons nous per als nostres sentits i una varietat tímbrica a la qual no estem acostumat al nostre conservatori.

A continuació, les professores Rosa Campos, aquesta vegada amb el piano, i Violeta Rosell aportaren eixe toc clàssic que feia falta també al concert amb la Sonata KV 379 per a violí i piano (Adagio i Allegro) de Mozart, mostrant un gust exquisit amb aquesta música.

Després arribà el torn d'Elena Berenguer, ara amb el violí modern, i de Gustavo Canet amb una peça de caràcter virtuós per a violí i violoncel de Halvorsen sobre una Passacaglia de Haendel. Ambdós s'esplaiaren amb un fum de notes, escales i diferents recursos virtuosístics dels instruments de corda.

Els següents a pujar a l'escenari foren Eduard Sala, Lucía Pérez i Adolfo Garcia, que interpretaren el Trio per a oboè, fagot i piano de Poulenc. En aquesta ocasió, Eduard i Lucía també mostraren la seua versatilitat amb el canvi d'instruments i tocar amb els instruments moderns. Ens feren gaudir d'una interpretació fantàstica d'una obra molt important del repertori cambrístic.

El concert continuà amb un apropament poc habitual a la música jazz dels instruments de corda amb el primer moviment de la Suite per a violoncel i jazz piano trio de Bolling. Gustavo Canet ens mostrà com es pot barrejar un instrument clàssic com el violoncel amb la bateria de Pep Soler, el piano d'Adolfo Garcia i el contrabaix de Nicanor Villanueva.

Per acabar, un grup de percussió i piano tocaren una selecció de la banda sonora de la pel·lícula West Side Story de Bernstein. Pep Soler, Romuald Gassó, Carlos Pérez, Adolfo García i Joanjo Albinyana ens feren gaudir de moments fantàstics i molt divertits amb aquesta música.

L'esdeveniment va ser un viatge sensorial i sonor al llarg de la història de la música, en què el professorat del centre arrancà amb la riquesa harmònica i tímbrica dels instruments originals del barroc i acabà amb el ritme, diversió i actualitat de la música moderna, passant pels diferents estils de la història de la música tots ells interpretats de forma magistral.

La qualitat interpretativa del professorat del centre va fer que tots passàrem una vetllada d'allò més agradable. Esperem que aquesta manera de celebrar Santa Cecília s'institucionalitzi i no deixem mai de gaudir del talent i el bon fer del nostre professorat.

ACTIVITATS DEL CURS EN IMATGES

LES MASTERCLASS

Cant - Ofelia Sala

Piano - Pau Cháfer

Ioga - José Hernández

Saxòfon - Irene Fernández

Trompa - Pau Moltó

Trompeta - Bernat Xamena

Flauta - Eugenia Moliner

ELS INTERCANVIS

Intercanvi de Conjunt de Corda d'EE a Cullera.

Intercanvi del Aula Percussió a Carcaixent.

Festival de Percussió.

LES EIXIDES A CONCERTS

Concert de l'Orquestra de la Generalitat al Palau de les Arts.

Concert Arts 3/2/22.

Recital piano de Khatia Buniatishvili al Teatre Principal d'Alacant

Opera Trouble in Tahiti i visita guiada.

Orquestra de Düsseldorf a l'ADDA d'Alacant.

ALTRES ACTIVITATS

Conferència d'orientació professional.

El conservatori als pobles: Agullent.

Ensemble de Saxòfns en la inauguració de l'Exposició de Garcia Berlanga.

El conservatori als pobles: Xàtiva.

El conservatori als pobles: Llutxent.

Activitats IES.

Big Band a Mallorca.

GO TALENT

1er Premi Aitana Esparza Ferri.

Concursants del GO Talent, en la Setmana Cultural.

2n premi Joana Mira Tortosa i Maria Mira Tortosa.

Premiats.

3r premi Marc Gisbert Terol.

Dibuix participant GO TALENT 2022.

“COMPOSITORES A LES AULES” POSEM-LES ON MEREIXEN PER MÈRITS PROPIS

FÀTIMA TAMARIT FERNÁNDEZ

COORDINADORA DEL SEMINARI “COMPOSITORES A LES AULES”

L'obra de compositores, és, avui en dia encara, poc coneguda dins de les aules en els conservatoris de música, per tant, la seua difusió i anàlisi són aspectes també importants, tant per al professorat com per a l'alumnat o el possible oient.

Cal insistir en l'art fet per dones, ja que llur coneixement i interpretació encara són necessaris. **Assolir una normalitat desitjable és un dels motors que ens mou.**

“Compositores a les aules” fou el nom triat per al Seminari realitzat per professorat del centre entre els dies 2 de febrer i 8 de març, coincidint amb la celebració del “Dia de la Dona”. Els objectius principals d'aquest Seminari foren:

- Conèixer les experiències de compositores i/o intèrprets de renom mitjançant ponències presencials on es pogueren compartir idees, coneixements i experiències com a mitjà per a enriquir la formació pròpia del professorat.
- Donar a conèixer compositores i la seua obra.
- Valorar la seua possible inclusió en les programacions d'aula.
- Interpretar les obres treballades en el seminari en el marc del “Dia de la Dona”.
- Contextualitzar les obres de les compositores mitjançant les obres d'altres dones en altres camps artístics (poesia, pintura, etc.).
- Analitzar i aprofundir en el coneixement de llurs obres,

així com la influència i aportacions al moviment artístic del seu moment.

Començarem el Seminari amb la ponència-concert de **Marisa Blanes**, “Bocetos de mujer”. Marisa Blanes posseeix una dilatada carrera com a professora, intèrpret i investigadora. La seua aportació és, potser, de les més interessants a les que podem accedir en l'àmbit de la música al País Valencià. La pianista va interpretar obres que van des del classicisme fins a l'actualitat (**Marianne Martinez, Agata Backer, Lili Boulanger, Teresa Catalán...**). Una interessantíssima ponència en la qual poguérem escoltar i conèixer peces que no són habituals dins dels programes de concert i que es poden incloure dins de les nostres programacions d'ensenyaments professionals.

El plantejament del Seminari es va enfocar des de dues perspectives clarament diferenciades. **Per una banda, investigació i anàlisi d'obres**, tant solistes com de cambra, compostes per compositores que fossen adequades per a incloure-les dins de les nostres programacions didàctiques. Per a arribar a aquest objectiu, havíem d'analitzar-les i treballar-les dins de l'aula amb l'alumnat dels nivells pertinents per tal de comprovar que les peces eren idònies per als nivells que ens ocupa. D'aquesta selecció de peces treballades dins de les aules va eixir la tria de peces per a ser interpretades al concert del 8 de març.

Dins de la nostra feina d'investigació, foren moltes les peces de compositores descobertes. **Ann Bonn di Venezia, Mel Bonis, Louise Farrenc, Rosa M. Ascot, Alicia de Larrocha, Amy Beach**, entre d'altres, disposen d'una selecció d'obres, tant per a solistes com per a formacions de cambra, d'una indiscutible qualitat musical. Aquestes ja estan incloses dins de les programacions didàctiques dels instruments pertinents.

En segon lloc, realitzarem altres activitats complementàries per tal de completar la nostra tasca de visibilització de compositores. Dins de l'assignatura d'història de la música es va elaborar un Kahoot amb preguntes al voltant de les compositores que es van interpretar al concert, i que es podia realitzar a les xarxes socials del conservatori, amb un alt percentatge de participació.

Amb l'objectiu que quedara gràficament constància del nostre treball, i amb la col·laboració

del centre, es va fer una selecció de 10 compositores, des del Romanticisme fins a l'actualitat, per a ser emmarcades i visualitzades als corredors del centre: **Fanny Mendelssohn, Clara Wieck, Matilde Salvador, Jeannine Rueff i Mª Angeles López Artiga** són alguns dels rostres que ja s'hi poden contemplar.

De forma paral·lela, es va estar investigant l'obra de l'única compositora de la Generació del 27, membre del Grup dels Huit: **Rosa M. Ascot**.

Després de diverses investigacions, a l'arxiu de la Residència d'Estudiants de Madrid poguérem aconseguir les partitures inèdites d'una peça d'aquesta compositora per a Trio de vent: clarinet, oboé i fagot. Es va començar l'anàlisi d'aquesta obra i es va valorar la possibilitat de la seua interpretació al concert. Per qüestió de temps, no aconseguírem dur a terme aquest

objectiu, però continuem treballant per a poder interpretar-la al més aviat possible.

Cal comentar també que el grup “Invisibilitat Sonora” del Conservatori Superior de Música de València, ha fet una donació de 4 peces compostes per les compositores **Teresa Catalán, Dolores Sendra, Iluminada Pérez i Encarna Beltrán-Huertas** i editades per aquest grup, al Conservatori Josep Melcior Gomis d’Ontinyent amb motiu de la celebració d’aquest seminari.

Durant la segona setmana de març, coincidint amb la celebració del Dia de la Dona, es pogueren escoltar, al canvi de classe, peces de compositores seleccionades per a l’ocasió: **Ana Amalia de Prusia, Germaine Tailleferre, Rebeca Clarke, Ethel Smith**, foren algunes d’elles.

El dia 8 de març es va dur a terme un magnífic concert “COMPOSITORES A LES AULES” interpretat per professorat i alumnat del centre on es va poder oferir una xicoteta mostra del tot el

que s’havia treballat a aquest seminari. El concert va ser gravat i ja es pot veure al canal de YouTube del centre. Al mateix temps, s’exposaren les fotografies de les compositores seleccionades, les quals ja es poden contemplar al corredor de la segona planta del centre.

Esperem que aquest només haja estat el començament per a visibilitzar, treballar i donar a conèixer una gran quantitat d’obres de compositores poc conegudes, menys divulgades, i d’una altíssima qualitat musical.

Per altra banda, el CPM “Josep Melcior Gomis” d’Ontinyent té el privilegi de comptar entre el seu professorat amb dues professores pioneres en el seu instrument, ja que foren les primeres dones titulades superiors dels seus instruments respectius, saxòfon i trompa, no sols a l’àmbit del País Valencià, sinó de tot l’estat espanyol. Es tracta de les professores **M. Amparo Madrid Manzaneque i Encarna Grau Ripoll**. Podreu gaudir a continuació d’una entrevista a elles, aprofitant la realització d’aquest Seminari.

ENCARNA GRAU RIPOLL I M. AMPARO MADRID MANZANEQUE: DUES PIONERES AL NOSTRE CENTRE

MÍRIAM SERRANO SOLIVA I FÀTIMA TAMARIT FERNÁNDEZ

Vint-i-nou dones formen part del claustre de professorat del nostre centre en aquest curs, però volem dedicar aquestes pàgines a fer especial esment a dues d'elles, Encarna Grau Ripoll, trompista i M. Amparo Madrid Manzaneque, saxofonista.

Més de cinquanta anys dedicats a la música, on els començaments no eren tan fàcils com ara i la societat encara pensava que les dones no eren vàlides per a segons quines coses. Moltes barres van haver de derrocar, massa “nos” hi hagueren d'escoltar i molts greuges comparatius a suportar, però, malgrat tot això, amb treball, perseverança i pel gran amor que li professen a la música van aconseguir ser les primeres dones titulades de la seua especialitat, i no solament de la Comunitat Valenciana sinó també de tot l'estat espanyol. En aquesta entrevista ens conten en primera persona les seues experiències viscudes.

Com van ser els inicis de la vostra carrera musical? Quina raó us va a impulsar a triar tant el saxo com la trompa com al vostre instrument? Instruments, que aquella època eren considerats més masculins...

ENCARNA:

Vaig començar la meua relació amb la música sobre els set o vuit anys. Mon pare va prendre la decisió d'iniciar-nos en els ensenyaments musicals als meus germans i a mi. Ens va portar amb don Joan Bella; vaig aprendre aquí a tocar el llaüt i juntament amb els meus germans formem un grup tipus “Rondalla”. El nostre professor ens va aconsellar que formàrem part de la Societat Musical d'Alzira, d'incipient creació, on vàrem aprendre més específicament i amb més nivell. Sent ja membres de la societat musical va arribar el moment del lliurament dels instruments que em va il·lusionar molt. A mi m'era igual l'instrument, però només quedava una trompa en Fa vella i molt pesada per a una cria de deu anys; per això crec que més que triar jo l'instrument, ell em va triar a mi. En aquest cas la il·lusió que tenia jo per tindre un instrument era superior a la morfologia d'aquest instrument; així

que me la vaig emportar a casa. El meu professor, en Francisco Hernández, va pensar a canviar-me d'instrument per algun més apropiat, amb la grata i gran casualitat que vaig ser bastant capaç d'aprendre música amb aquella

trompa tan pesada i inapropiada per a una nena com jo.

M. AMPARO:

Vinc i soc de la Societat Musical d'Alzira. L'any 1968 hi havia un grup de músics que eren els encarregats de fer les activitats pròpies d'un poble (musicalment parlant): cercaviles, processons, etc. i va vindre a fer-se càrrec d'aquest grup D. Francisco Hernández Guirado. El mestre Hernández, de seguida, ens va preparar per als exàmens lliures de Solfeig a València i al mateix temps (el pla del 66 ho permetia) seguíem en el Conservatori de València amb instruments de corda, en el meu cas, el violoncel.

Jo vaig arribar al Saxo després de provar altres instruments com el clarinet o la flauta. Molts estudiants anaven provant el que millor els anava i si no t'agradava o no anaves bé, passaves a un altre (parle d'instruments de vent). Recorde que en un principi et donaven el que hi havia. El cas era anar fent músics.

Vaig entrar a la Banda un 29 de novembre de 1970, diumenge, celebració i concert de Santa Cecília. En aquell any entràrem sols dues xiquetes, i vam ser les primeres dones a la banda i les dues amb el saxo alt. Per tant porte 52 anys a la SMA.

Els instruments de corda en dones era habitual, però veure xiquetes pel carrer amb saxos no estava gens vist i cridàvem l'atenció. Jo crec que estàvem "encantades" amb aquest reconeixement per part de la gent.

Com es va anar desenvolupant els vostres estudis de manera que decidíreu triar la música com a carrera?

ENCARNA:

En els anys setanta parlar de Conservatori com a centre oficial on pots cursar uns estudis de

música era molt estrany. Les noies començàvem a aconseguir estudiar el Batxillerat... com per a parlar amb tan poca edat d'anar a València a estudiar música! Puf... era complicat i difícil! Crec que va ser la influència del "mestre" la que va calar en les famílies. Finalment, vaig poder compaginar els estudis de música amb l'institut. El catedràtic D. José Rosell em va acollir a les seues classes després d'escoltar-me; pot ser que al principi tinguera els seus dubtes..., ja que era difícil assumir que una dona poguera arribar a ser algú important i damunt amb un instrument que es considerava molt masculí, preferien invertir en homes i no perdre el temps. Per això em vaig treure també els estudis de viola de Grau Mitjà, perquè els nostres professors tenien veritables dubtes sobre el nostre desenvolupament professional amb instruments de vent metall.

M. AMPARO:

Doncs en el meu cas, el desenvolupament dels meus estudis i la decisió de fer carrera amb la música em va arribar sense adonar-me'n. Jo crec que vas fer el que t'agrada i jo volia tocar i ensenyar. Estudiava al conservatori, portava avant els estudis obligatoris, fins i tot fer COU, i sempre al mateix temps feia Violoncel i Saxòfon.

El mestre Hernández als que anaven per davant ens agarrava per donar classes als altres xiquets i xiquetes, i a mi m'agradava molt.

A mesura que passaven els anys anava fent camí i tocant dos instruments. No hi havia temps per l'avorriment: orquestres professionals i amateurs, quartet de saxòfons del Conservatori Superior de Música de València, Ensemble de Saxòfons, Piano i Percussió del CSMV, col·laboracions amb l'Orquestra del Palau de València, Orquestra Henry Purcell, moltíssimes bandes de dintre i fora de la Comunitat Valenciana... eixa era la meua vida, m'agradava i no volia deixar-la, volia dedicar-me a aquest món.

Quines complicacions trobàveu en aquella època per anar a estudiar al conservatori? Penseu que suposava un major esforç que hui en dia? Expliqueu-nos una mica quines diferències o similituds de l'esforç calia fer abans i el que fan ara els estudiants.

ENCARNA:

Respecte a l'esforç crec que és el mateix, m'explique: abans era dur per una mena de circumstàncies, però ara no ho és menys. L'esforç del

nostre alumnat ve propiciat per la càrrega lectiva a la qual s'enfronten avui dia. No parle sol de la música; a parer meu, tot és necessari: anglès, esports... però, sincerament, a vegades pense que s'aprofundeix poc amb tantes activitats. Veig que alguns sofreixen bastant, i jo, personalment, no tenia aquesta sensació; crec que, malgrat les dificultats que teníem en aquella època, era tan gratificant que tot valia la pena.

Com bé has apuntat, existeixen diferències entre una època i una altra; ara s'inverteix més en cultura, en música, hi ha més possibilitats i és més accessible per a qualsevol persona estudiar música, abans si volies estudiar havies d'anar a València, avui dia hi ha més centres, tant públics com privats.

D'altra banda, l'evolució de la societat en l'àmbit cultural ha fet que hui es valoren més aquest tipus d'estudis; això fa que l'Estat vulga invertir, encara que siga una mica, en ajudes. Quan jo estudiava no hi havia ni beques ni res.

M. AMPARO:

Encara que els temps són diferents, si un músic vol portar avant els estudis, farà el possible perquè així siga. I una altra cosa que crida l'atenció és la gran diversitat d'activitats diferents que els xiquets i les xiquetes duen a terme avui en dia.

Abans tot era música, música i més música. Anàvem a l'escola, però la resta del temps la passàvem assajant, estudiant, anant al conservatori, donant classe..., no hi havia tantes activitats com ara (esports, idiomes, etc.). Has d'estimar molt la música per a fer tant de sacrifici. D'eixa època a mi em queda i sempre serà així, tindre responsabilitat, si cal estudiar, s'ha de fer, i així en tot.

Després de tants anys de trajectòria musical i experiències viscudes. Quines són les persones que més vos han influït en la vostra carrera musical?

ENCARNA:

Bé, aquesta és fàcil de contestar.

Vaig començar amb Juan Bella que em va portar a la incipient Societat Musical d'Alzira, amb el seu, i també el meu mestre, D. Francisco Hernández. Aquest va ser el principal "culpable" a animar-nos a realitzar els estudis; i soc conscient que no sols va ser a mi, sinó que va fer això amb moltíssimes altres persones. Ell es va encarregar de presentar-me davant el catedràtic D. José

Rosell, a València. Va ser també un gran professor acceptant-me de seguida a les seues aules i allí vaig passar deu anys, més o menys, sempre sota la seua tutela. D. Francisco va intuir el perill tan meu com de les meues companyes del fet que ser instrumentistes de vent implicava no poder desenvolupar-nos professionalment, per això vaig acabar el Grau Mitjà de violí i viola, gràcies al gran pedagog Rafael Villarejo. Va ser al voltant dels vint-i-tres anys quan D. Vicente Zarzo (trompista) va ser qui em va ajudar a desenvolupar més profundament el sentit musical i interpretatiu amb l'instrument que jo realment volia, i vaig apostar per ell: la trompa.

M. AMPARO:

Hi ha hagut moltíssimes experiències que he fet, i les he fet sempre amb la il·lusió i passió que exigeix l'estima que li tinc a la música. Sens dubte el primer mestre, per la forma de treballar, la seua constància, incansable, perfeccionista, D. Francisco Hernández Guirado.

Altres mestres que indubtablement he d'agraciar la seua ajuda són: D. Fernando Badía, D. Miguel Llopis Bernat, D. Pedro Iturralde Ochoa, D. Elías Arizcuren, D. Daniel Deffayet, Don José M. Cervera, D. José Ferriz, D. Eduardo Cifre, D. Luís Blanes, D. Manuel Angulo Sepúlveda, i tants i tants mestres i directors amb els quals he treballat i sempre et marquen en la teua vida.

En l'àmbit pedagògic sou un gran referent dins de la vostra especialitat. Són moltes les generacions d'alumnes que han passat per les vostres aules... Quines diferències trobeu al llarg del temps en la manera d'impartir les classes i també la forma que des del vostre punt de vista les rep l'alumnat?

ENCARNA:

Per descomptat que en aquests trenta-vuit anys hi ha hagut diferències. L'art no és estàtic, ha anat canviant progressivament. Això passa gairebé sense adonar-nos; és un canvi que passa per a bé. Només cal veure els nivells que s'aconsegueixen últimament... són de vertigen! Quantitat d'estudiants implica qualitat.

S'ha aconseguit que la música s'implante en més llocs: en centres educatius, públics i privats. Crec que avui tenim la matèria primera, però ara cal invertir en opcions per al seu desenvolupament final. Parle de creació d'orquestrades, per exemple... Bandes professionals, avui, la majoria s'han eliminat, en fi, inversió per part del govern per al bé de les arts i de la societat.

M. AMPARO:

Alumnat que tenim en Conservatoris, a la Banda Municipal de Madrid, bandes militars i molts, molts que són professors i professores en escoles i instituts d'educació secundària.

És clar que l'herència del nostre professorat i la seua manera de treballar ens han fet que el que nosaltres fem estiga més o menys en la mateixa línia. Ara bé, els anys no són els mateixos i l'obligació que tenim nosaltres d'estar més preparats i sabedors del que passa ara és obligatori.

És el nostre deure estar contínuament formant-nos. Tant a nivell d'instrument, cursos, congressos, masterclass, com estar al dia tant de com funciona i els canvis que comporta l'educació, siga pels canvis de lleis, LOGSE, LOE, LOMLOE, etc., i per descomptat, l'assistència a cursos de formació del professorat que al llarg dels anys ens mantindran sabedors de tècniques innovadores i TICs. Vivim en un món global on és fàcil proveir-se de coneixements i ens hem d'aprofitar de tota la informació que hi trobem.

Per a acabar ens agradaria que des de la vostra experiència ens donaren algun consell a tots els que estan estudiant aquesta carrera i fins i tot per als que ja l'han acabada.

ENCARNA:

Sempre els dic que la trompa no és només un instrument, sinó una filosofia. Recomane que busquen apassionar-se de tot el que fan, que experimenten totes les possibilitats i, sobretot, que es lleven la por a un futur incert. Han de tindre confiança a ser capaços d'aconseguir les metes que es vagen marcant.

La trompa és un instrument realment bell, per la qual cosa és molt fàcil arribar a enamorar-se d'ella.

M. AMPARO:

El músic s'ha d'obrir a eixir al món real, ha de conèixer les seues fortaleeses i debilitats, les seues metes, què li agrada i anar acoblant la seua formació amb el que demanda el mercat laboral.

Només, per dir un exemple, no té res a veure l'instrumental que hi havia que del que disposem ara. La qualitat és abismal. Tenim a l'abast mil models de broquetes, de canyes, d'abraçadores, canvis de tudells, el material en què estan fets, tot açò ajuda i molt.

Però no tot és tindre un bon instrument, que també. El treball, la coordinació, la distribució del temps, la constància, ser sabedors i esco-drinyadors de tot el que té a veure amb el vostre instrument, conèixer als millors del moment, anar a l'estranger, presentar-se a concursos, buscar professorat amb els quals vos pugueu identificar, veure diferents estils i triar el que més vos agrada o puga ser futur de vida, formar-se durant tota la vostra vida, tindre vivències musicals que enriqueixen la vostra formació, escoltar música, molta música, de tota classe, i sobretot, que el vostre instrument siga la vostra passió, que la vostra vida haja valgut la pena viure-la si s'ha fet en la MÚSICA.

Mª Amparo

*La música, el teu instrument, la vida...
no és el mateix?*

Encarna

*"La bellesa salvarà el món".
Això s'aplica al nostre món: La Música.*

ELS EXALUMNES PARLEN:

ELOI MOMPÓ PROFESSOR DE CONSERVATORI

Eloi Mompó Navarro va estudiar al Conservatori Professional de Música d'Ontinyent i va seguir els seus estudis al Conservatori Superior de Música "Manuel Massoti Littel" de Múrcia. Ha guanyat diversos premis en concursos d'àmbit nacional i internacional (2n premi en l'AETYB 2016 amb màxima puntuació d'entre els participants d'àmbit nacional, 2n premi en el Concurs Nacional "Ciutat de Xàtiva", 1r premi en el concurs de Tuba de la Vila Joiosa, entre d'altres.) En 2021, va obtenir plaça en el cos de professors de Música i Arts Escèniques a la Regió de Múrcia en l'especialitat de Tuba. Actualment és professor de Tuba i Bombardí al Conservatori de Música "Narciso Yepes" de Lorca.

Durant quins anys (cursos) vas estudiar al CPM d'Ontinyent?

Vaig començar l'any 2007 i vaig acabar en 2012 realitzant els estudis musicals amb Martín Colomer i Vicente López Velasco i fent ampliació de matrícula de 1r a 2n curs, a més d'aconseguir el "premi extraordinari fi de grau professional".

Què i on vas estudiar després?

Vaig estudiar el Grau Superior en l'especialitat de Tuba al Conservatori Superior "Manuel Massoti Littel" de Múrcia de la mà de Vicente López on finalitza el Grau Superior en 2016 amb unes altes qualificacions. El 2019 també em vaig graduar en l'especialitat de Composició al mateix conservatori.

Quins records guardes del Conservatori d'Ontinyent?

Guarde molts bons records. Recorde el nerviosisme del dia de les proves d'accés. Recorde a les conserges, Rafaela i Creden, que et rebien amb un somriure. Recorde les classes de llenguatge amb Juanjo Silvestre: amb ell vaig aprendre moltíssim. Recorde a la que va ser la meua pianista acompanyant durant molts cursos, Pilar García, "Pitu". Recorde als meus professors de bombardí, Martí Colomer i Vicent López, amb els quals vaig millorar molt. En definitiva, tinc en la memòria molts moments del

meu pas pel Conservatori d'Ontinyent, on em vaig sentir sempre molt a gust.

Tens contacte amb els companys de la teua promoció?

En la majoria, sí. De fet, una de les meues companyes de promoció, Inés Llàcer, és la meua parella des de fa molts anys. Ens vam conèixer al Conservatori. Amb els altres companys, mantinc molt bona relació, encara que cadascú ha fet el seu camí. A vegades, quedem i ho passem molt bé.

Creus que els ensenyaments professionals preparen bé als alumnes per als estudis superiors i la vida laboral?

Per la meua experiència, crec que sí. En l'etapa d'ensenyaments professionals, vaig poder preparar-me per a fer la prova d'accés al Grau Superior i vaig obtenir bons resultats. Destacaria que al llarg de la meua etapa com a estudiant he trobat a faltar alguna assignatura que ens prepare per a la vida laboral. Quan acabem d'estudiar sabem tocar bastant bé un instrument, però no tenim ni idea de com funciona la vida real. No sabem com afrontar unes proves a una banda professional, no sabem com preparar unes oposicions per a ser professor a un conservatori, no sabem com podem emprendre un negoci relacionat amb la música. Tot açò ho hem d'anar aprenent fora del centre, preguntant a companys, a professors, a professionals que ja es dediquen a la música, etc.

Quan vas decidir que volies dedicar-te pro-

fessionalment a la música? Amb quina edat?

Diria que a partir de 5é curs de les Ensenyances Professionals. Aquest curs el recorde perquè vaig conèixer a Vicent López al Conservatori i, amb ell, vaig millorar molt tècnicament. Cada vegada m'agradava més tocar el bombardí i estudiar a casa.

Què va fer cantar-te pel bombardí?

De menut, jo volia tocar el trombó, però a la banda del meu poble hi havia molts trombons i pocs bombardins. Aleshores, els meus germans em van aconsellar que provara el bombardí. La veritat és que em va agradar tant, que ja no vaig pensar més en el trombó.

Tens familiars músics?

Si, els meus dos germans majors són músics, encara que no es dediquen professionalment a la música.

Com va ser la preparació per a les oposicions? Conta'ns l'història, rutines d'estudi etc.

Recorde la preparació de les oposicions amb molta estima, encara que puga sonar estrany. A finals de 2019 em vaig adonar que anaven a convocar oposicions a Múrcia per a 2020. Vaig veure que sols hi havia una plaça de Tuba i dos de Fonaments de Composició. Vaig pensar a preparar les dues opcions, però era una bogeria i em vaig cantar per preparar adequadament les de Tuba. Recorde que molta gent em deia: "perquè no prepares les de Composició, que hi ha dues places i Tuba sols una?". La veritat és que, sempre m'ha agradat més tocar l'instrument, encara que el fet de compondre també m'atrau. Vaig començar a investigar què és el que em feia falta per a preparar les proves, quines parts tenien, etc.

En l'apartat dels temes, un company i jo vam comprar el temari a mitges a una acadèmia, però la programació és el que més respecte em feia, per allò que he comentat en una pregunta anterior que no sabem com afrontar unes oposicions després d'acabar el Grau Superior. Em vaig ficar a buscar informació sobre cursos que feien per a fer programacions. Vaig descobrir que tots eren caríssims. Comentant-t'ho amb

la meua parella Inés, ella em va aconsellar que em posara en contacte amb el seu antic professor de Clarinet al Conservatori d'Ontinyent, Federico Rocafort. Així ho vaig fer i va ser una decisió totalment encertada. Fede i jo vam començar a treballar junts a principi de l'any 2020. Em va ajudar des d'un primer moment a fer la Programació i les Unitats Didàctiques d'una manera molt enèrgica i passional. La veritat que de cada conversació que tenia amb ell, aprenia coses noves. Durant tot el temps que he treballat amb ell, m'ha fet canviar la meua percepció sobre com donar classe. Fede ho tenia tot calculat al mil·límetre.

El març de 2020 va arribar la pandèmia de la Covid. Va ser una època de molts dubtes. Jo continuava estudiant, però no amb la mateixa energia amb la qual havia començat. Ens van dir que ajornaven les oposicions per a l'any 2021. En un principi, em vaig desanimar, però després vaig recapacitar i ho vaig veure com una oportunitat de preparar-me millor, ja que, si les oposicions hagueren sigut en 2020, no haguera arribat en les mateixes garanties. Durant el confinament anava estudiant, però no al ritme anterior. Va arribar juliol i vaig desconectar un poc de l'estudi. Vaig reprendre el meu estudi seriosament el setembre de 2020. Recorde que començava a estudiar a les 06.00 del matí cada dia, ja que a les vesprades havia d'anar a treballar a diverses escoles de música. La meua rutina d'estudi la començava amb l'elaboració i estudi dels temes. Després em capficava en l'elaboració de la programació i les unitats didàctiques i, per últim, acabava el matí estudiant bombardí. També crec que una de les claus de l'èxit va ser la forma en la qual vaig afrontar les oposicions. Jo pensava que sols hi havia una plaça, que era molt difícil, que hi havia moltíssima gent preparada i que tenia molta més experiència que jo. Realment, no tenia res a perdre. També intentava tenir distraccions i respectar el meu temps lliure: eixir amb els amics, jugar a futbol, anar a assajar amb la banda, etc. Tot açò em feia oblidar les oposicions i recarregar les piles. D'altra banda, també vaig tindre el suport de la meua família i, en especial de la meua parella. En tot moment, van estar pendents de mi i gestionant tot el que

em feia falta per a que jo sols em preocupara d'estudiar.

El que esperaves trobar al món laboral es correspon amb les teues expectatives?

Pense que he començat a donar classes en un conservatori en una època especial. Estem immersos en una pandèmia a escala mundial que ha canviat la vida a tot el món i, també als nostres alumnes. M'he trobat amb alumnes amb un nivell més baix de l'esperat i un poc desmotivats, cosa que és causada per l'actual situació. Però, a poc a poc, van millorant i confie en el fet que l'educació i la vida tornen a l'estat anterior a la pandèmia.

Altres estudis.

També he estudiat el Grau Superior de Composició al Conservatori Superior "Manuel Massotti Littel" de Múrcia. He realitzat cursos de perfeccionament amb mestres com Juanjo Munera, Steven Mead, David Childs, Oystein Baadsvik, Juanjo Munera, Sergio Finca o Helene Escrivà. També he participat en classes magistrals impartides per professors de prestigi internacional com Pep Burguera, Sergio Carolino, Pablo Fernández, Ryunosuke Pepe Abe, Thomas Rüedi i David Llàcer entre d'altres.

Conta'ns algun projecte en el qual has treballat que haja sigut important o especial per a tu.

He col·laborat amb la Banda Municipal de Bilbao dirigida per José Rafael Pascual Vilaplana en diversos concerts. El fet de tocar en una banda com aquesta em va fer molta il·lusió, ja que vaig tindre l'oportunitat de viure com treballa una agrupació professional amb un gran director al capdavant. D'altra banda, quan estava estudiant a Múrcia, els meus 3 companys de promoció i jo vam formar un quartet de bombardins i vam tocar junts durant quatre anys. En aquest projecte, vaig treballar molt a gust, donat que podia fer música amb amics i en un grup format per l'instrument que tant m'agrada. Considere que l'assignatura de Músi-

ca de Cambra és vital per a la formació d'un professional de la música.

Hi ha alguna cosa més que ens vulgues contar (del teu instrument, vida laboral, estudis o altres)? El que vulgues.

Ara m'adone que, pot ser, estem molt capficats en l'ensenyança instrumental; ens interessa millorar com a instrumentista, tocar més agut i més greu, fer notes molt ràpides, expressar alguna cosa a través de l'instrument. De vegades, oblidem escoltar música, acudir a concerts, aprendre història de la música o analitzar una partitura, cosa que indirectament també ens fa millorar com a músic. Recorde amb afecte a tots els meus professors de les assignatures teòriques, els quals també van tindre una influència directa en el meu procés d'aprenentatge.

Quin consell/s donaries a l'alumnat que està estudiant?

Que lluiten pel que més els agrada, encara que parega impossible d'aconseguir. Jo volia dedicar-me a la música (donant classe o tocant en una agrupació professional). Molta gent deia que era difícil, i més, tocant el bombardí, el qual (aparentment) té menys eixides professionals que altres instruments com el piano, el violí o la trompeta.

També els aconselle que seguisquen sempre formant-se. Que aprofiten cada classe de cada assignatura, encara que pensen que no els va a servir per a res en la vida.

DESPEDIDA DELS ALUMNES DE 6é

Josep Soler Soler

Acaba una gran etapa i aquesta vegada ja m'acomia de per a sempre del Conservatori d'Ontinyent.

El Conservatori d'Ontinyent per a mi és com una segona Casa, on he trobat amistats que mai oblidaré, sols tinc paraules d'agraïment cap als professors, que m'han ensenyat a respectar i gaudir de la música.

Durant el temps que he estat al Conservatori, a més dels bons moments, les amistats que curs rere curs he fet, he pogut disfrutar dels distints tipus de música que hi ha, i també que m'agradava,

LA MÚSICA CLÀSSICA, LA MÚSICA MODERNA I EL JAZZ.

CANT:

LUIS BELDA CERDA
MÓNICA GRAU GIRONÉS
NEREA SAMPER MARTÍNEZ

CLARINET:

MOIRA COLACE VAÑÓ
AMÀLIA GUARNER GINER
SAMUEL MOLINA GRAMAGE
PAU PÍNTER I CERDÀ

CONTRABAIX:

JOSEP SOLER SOLER

OBOÉ:

PAU CAMBRA SANZ

PERCUSSIÓ:

JOAN ALBERO ALTABERT
VICENT CASTELLÓ MARTÍNEZ

PIANO:

MARTA AMARO CALATAYUD
MIREIA PASTOR SOLER
PAU PÍNTER I CERDÀ

SAXÒFON:

TERESA FITA PEDRON

TROMPA:

MARC CIFUENTES SENABRE

TROMPETA:

CRISTINA APARICI SÁNCHEZ
CARLES FERRI CARBÓ
VÍCTOR GALBIS DOMÍNGUEZ
ÓSCAR LLOPIS MARTÍNEZ

TUBA:

MARC PINTER I CERDÀ

VIOLA:

AFRICA BELDA APARICIO

VIOLÍ:

BENJAMÍN FRANCÉS PONT
MÓNICA GRAU GIRONÉS

VIOLONCEL:

MARTA PASQUÉS GRAMAGE
MARC SILVESTRE BALDÓ

IV CONCURS DE MÚSICA DE CAMBRA

LUCÍA PÉREZ BERENGUER CAP DEL DEPARTAMENT D'AGUPACIONS INSTRUMENTALS

La música de cambra, és la música escrita per a ser interpretada per un grup reduït de músics, generalment de caràcter instrumental, i en la qual cada instrument té la seua part protagonista. El nom ve dels llocs en què assajaven xicotets grups de músics durant l'edat mitjana i el renaixement. A eixes habitacions, no molt grans, se'ls cridava cambres. Hi ha diversos aspectes que caracteritzen a aquest tipus de formació i es resumeixen en el fet que no hi ha director, amb la qual cosa cada membre participarà al seu torn com a director o com a músic dirigit segons el moment de la peça que s'interpreta i açò desemboca en què han de situar-se de manera que tots es puguen veure entre si per a poder establir comunicació visual entre ells mentre toquen. Per un altre costat cada músic toca una part diferent, per la qual cosa cada intèrpret tindrà moments com a solista i passatges com acompanyant. Cada grup podria ser considerat com un únic instrument, perquè els músics hauran de respirar junts, moure's com si una única ànima, atacar junts les entrades i aconseguir un so propi.

Des de fa ja quatre anys, el Conservatori Professional "Josep Melcior Gomis" d'Ontinyent, organitza un concurs per als alumnes que estiguen cursant l'assignatura de música de cambra durant l'any lectiu en què té lloc. Tot va començar a partir de la idea d'incentivar a l'alumnat a què ampliaren els seus assajos de grup, que tingueren un al·licient extra per a estudiar a banda de les audicions trimestrals i en definitiva, perquè tingueren una motivació extra. Enguany, en la nostra quarta edició han participat un total de 20 grups, demostrant un nivell i una qualitat altíssims.

El jurat de les dues rondes, tant la semifinal com la final, va estar format pels professors Susana Montesinos, Sandra Morant, José Chàfer, Samuel Pérez i Miquel Àngel Suau. La semi-

final va tindre lloc el divendres 25 de febrer a l'Auditori del centre i va ser una vesprada trepidant, en la que cada grup va interpretar huit minuts del seu repertori per a aconseguir un passe a la final. De tots aquests grups, els que van ser millor valorats i van passar a la següent ronda van ser: "Al Brassito", compost per un quintet de metalls; "Trio vent - fusta", compost per flauta, oboé i fagot; "Femme quartet", format per dos violins, violoncel i piano, "A una sola cara", format per un quartet de vent fusta; "Trio Almabe", amb una formació de violí, violoncel i piano i "Trio Hexa", format per soprano, clarinet i piano.

La final es va desenvolupar en la sala multiusos de "Caixa Ontinyent", la qual cosa va afegir a l'esdeveniment més importància. L'acte va ser retransmés en directe i gravat de forma professional, per la qual cosa els grups tindran una bona gravació de la seua interpretació. Va ser una vesprada plena de nervis, rialles, concentració, però sobretot, de moments musicals màgics. Els sis grups finalistes van aconseguir el seu millor nivell d'interpretació, convertint aquesta edició en la de més nivell i la més rendida entre els grups. Però com només podien obtenir premi tres dels grups, els guanyadors van ser:

Primer premi: Trio Almabe, format per Alejandro Espinosa (piano), Benjamín Francés (violí) i Marc Silvestre (violoncel), amb una dotació econòmica de 80 euros per músic. **Segon premi: Trio vent - fusta**, format per Carmen Rodríguez (flauta), Pau Cambra (oboé) i Miquel Morant (fagot), amb una dotació econòmica de 60 euros per músic. **Tercer premi: Feme Quartet**, format per Deva Mira (piano), Mónica Grau (violí), África Belda (viola) i Marta Pasqués (violoncel), amb un premi de 40 euros per integrant del grup. També va haver-hi un premi del públic, que es va resoldre amb trio Almabe com a guanyador i que va rebre com a premi un USB, patrocinat per l'AMPA del nostre centre.

Un altre premi per als dos primers grups va ser la interpretació d'una de les seues obres el 6 de maig en el concert de música de cambra celebrat en l'Aula Magna del Campus de Gandia, on també van participar grups del CPM Josep Climent d'Oliva i del CPM Rafael Talens Pelló de Cullera, tot això patrocinat per la UPV Campus Gandia. Eixa vesprada vam poder gaudir de diverses de les instal·lacions que disposa el campus i que són molt interessants per a un músic. La primera d'elles va ser la

cambrà de reverberació, on la disposició de molts panells dins de la mateixa aconseguix que la reverberació de qualsevol so que es produeix dure 10 segons i resulta molt “agraïda” quan es toca en ella perquè la sensació és la d’estar en una església i ajuda prou. La següent sala va ser la cambra anecoica, on un sistema de panells de goma espuma que rodegen tota la sala, que a la mateixa vegada està suspesa en l’aire aconseguix que la reverberació no existisca. La sensació dins d’aquesta sala va ser la d’estar dins d’una sala de buit i vam poder comprovar que la direcció de l’instrument respecte al públic és totalment essencial per a una bona propagació del so. La tercera sala va ser l’estudi de gravació, on s’han gravat diversos programes per a televisions comarcals i per a la televisió autonòmica “A punt”. El concert va ser un èxit i va ser enregistrat per un professional de la universitat, i serà també un bon record i un bon premi per als guanyadors del nostre concurs de música de cambra.

Però el concurs també va tindre altra repercussió el mateix cap de setmana, ja que a la localitat pròxima d’Agullent, durant el maig musical que cada any organitza l’ajuntament, diversos grups del centre també van actuar en un concert amb molta professionalitat i amb molt d’èxit de públic.

Des del nostre centre i a través de la nostra revista volem agrair la col·laboració prestada a

aquest esdeveniment a Caixa Ontinyent, a l’AMPA del CPM “Josep Melcior Gomis” i a la UPV Campus Gandia. També m’agradaria fer una menció especial als professors que han treballat incansablement en les classes per a aconseguir aquest resultat tan espectacular i sobretot als qui han ajudat en tot moment a gravar, fer fotos, muntar escenaris o acompanyar els alumnes de les sales d’assaig a l’escenari.

Espere que l’any pròxim puguem celebrar la V edició del concurs de música de cambra i fins eixe moment, escolten molta música gaudim amb ella.

ES COMPLETA EL DEPARTAMENT DE MÚSICA MODERNA: LES ESPECIALITATS DE GUITARRA ELÈCTRICA I BAIX ELÈCTRIC S'IMPLANTEN AL CONSERVATORI EL CURS 22/23

PILAR FERRERO SILVAGE DIRECTORA

Com qualsevol altre centre d'ensenyament, el Conservatori J.M.Gomis té al seu Projecte Educatiu els trets d'identitat que el defineixen i els objectius que es marca dia a dia, que són la base de tota la planificació pedagògica del centre. Entre aquests objectius tenim el de valorar tots els estils musicals com a base per a la formació del nostre alumnat, i el de modernitzar l'oferta formativa adequant-la a les exigències laborals de l'actualitat. A més, els mateixos objectius també han sigut el fonament que ens

ha portat els darrers anys a treballar per aconseguir una total integració de la música moderna en els nostres ensenyaments. A pesar que tradicionalment s'ha associat als conservatoris amb la música "clàssica", el nostre centre treballa per a obrir el ventall de possibilitats de formació que ací s'hi imparteix, i també per a impulsar el perfil professional d'aquest estil musical que interessa a molta gent jove, i que pot oferir-los altres eixides laborals.

El primer projecte que anava en aquesta direcció va ser la creació el 2016 de la Big Band del centre, que cada curs està donant l'oportunitat a l'alumnat d'endinsar-se en l'estil del Jazz. Després van seguir iniciatives com la creació del concurs de cant modern **menCANTAgomis** el 2018, que se celebra cada dos anys. L'edició d'enguany ha comptat de nou amb grans veus que ens van fer gaudir de les actuacions. A la final van arribar Lucia Barcelona Goig, Neus Torres Bartolomé, Júlia Cortés Pons i **Carme Marí Clérigues**, que va ser la **guanyadora d'aquesta 3a edició**.

Altres projectes que portem endavant al centre en aquesta línia, és la introducció de la música moderna en les programacions didàctiques des de l'inici dels estudis al conservatori. Aquesta proposta va nèixer com un projecte d'inno-

vació educativa aprovat per la Conselleria d'Educació, i ara ja està integrat a les programacions.

Tot açò ha sigut possible gràcies al professorat del departament de Percussió i Música Moderna que han impulsat des del primer moment totes aquestes iniciatives. A més, aquestes han servit per a visualitzar aquesta vessant musical i per a augmentar la motivació de l'alumnat participant, en utilitzar un llenguatge que els resulta molt proper, ja que molts d'ells tenen grups musicals de rock, pop o altres estils.

Paral·lelament a totes aquestes iniciatives, s'ha estat sol·licitant a la Conselleria d'Educació l'autorització per a implantar les especialitats instrumentals de baix elèctric i guitarra elèctrica, petició que per fi ara ha sigut atesa i que entrarà en vigor el proper curs.

El Decret del currículum d'aquestes dues especialitats va ser publicat en 2011, i van ser implantades per primera vegada fa dos cursos en centres de la xarxa de Generalitat

als conservatoris professionals de València i Requena. El Conservatori d'Ontinyent serà el tercer conservatori públic que tindrà aquestes especialitats instrumentals. Per tant, aquesta implantació donarà servei, no sols a Ontinyent i la Vall d'Albaida, sinó a totes les comarques que ens envolten, i que no tenen altre centre públic que els puga oferir aquesta titulació amb més proximitat.

El curs vinent s'autoritzen els estudis de 1r a 3r d'ensenyament professional, i progressivament s'implantarà en tots els cursos.

BLUES PER A SERGI

PEP SOLER GALBIS PROFESSOR DE PERCUSSIÓ

L'aula de percussió del conservatori d'Ontinyent ha estat una de les més dinàmiques de tota la Comunitat Valenciana des de la seua creació. D'ací han sortit alumnes que hui en dia estan o han estat en orquestres per tota Europa; des de Finlàndia, Bèlgica, Barcelona, Madrid, Extremadura o Itàlia fins a les escoles i conservatoris de la nostra comarca. També tenim alumnes que ara són professors de secundària, i altres que han estudiat composició i direcció.

Per desgràcia el passat mes de setembre vàrem rebre la mala notícia de l'accident d'un d'eixos exalumnes, que quan passen deixen una empremta inesborrable. Eixe és el cas del nostre exalumne Sergi Sempere d'Alcoi, que va patir un sinistre on va perdre la vida quan feia alpinisme a Suïssa.

Sergi era una persona molt entranyable i un estudiant impecable. Ell va ser un dels primers alumnes a obtenir una plaça fixa com a percus-

sionista a l'orquestra de Cambra de Ginebra en Suïssa.

Des del departament de percussió i música moderna li vàrem rendir un xicotet homenatge dedicant-li l'XI festival que celebrarem el passat 23 de febrer on vàrem projectar un vídeo que amb imatges seues dels temps d'estudiant al nostre centre.

Amb aquestes paraules volem recordar-lo:

Sempre amb el teu somriure, sempre afable, entranyable, dispost, respectuós, generós i honest. Amb una delicadesa sotil i una facilitat immensa per a transmetre sentiments positius amb la música.

Una persona que estima de veritat com tu ho feies, sense demanar res a canvi, amb la bondat i humilitat que sols manifesten els més grans, segur que allà on estigues, estaràs envoltat de bons amics.

Tu, com el blues de vibràfon que vas aprendre un dia al Conservatori d'Ontinyent i va arribar fins a Ginebra, que forma part de les nostres vides, ens has impregnat amb el teu amor, i com aquell blues, estaràs sempre present als nostres cors.

RUTA GOMIS

COL·LABOREM EN LA DIVULGACIÓ DE LA MÚSICA DEL COMPOSITOR QUE DONA NOM AL NOSTRE CENTRE

PILAR FERRERO SILVAGE DIRECTORA

Un gran nombre de persones van poder gaudir de la música de Josep Melcior Gomis el matí del diumenge 12 de desembre, gràcies als concerts que alumnat i professorat del nostre conservatori va oferir al llarg del carrer Major d'Ontinyent.

Aquesta ruta, organitzada per la regidoria de turisme de l'ajuntament d'Ontinyent i amb la qual va col·laborar el nostre centre, tenia com a objectiu apropar a la ciutadania la vida i obra del compositor ontinyentí. Es va iniciar a la plaça de la Concepció, i al llarg del carrer Major, els assistents van poder gaudir de diverses interpretacions musicals, a més de les explicacions del guia local davant de llocs relacionats amb el compositor, com per exemple, la seua casa natal.

En la placeta de l'església de Sant Francesc, els esperaven un grup de vent fusta i corda, que dirigits pel professor Gustavo Canet, van interpretar uns arranjaments de la "*Canción patriótica compuesta en celebridad de la marcha de los Diputados a las Cortes*", i el cor final de l'òpera "*El Diable en Seville*".

A l'encreuament amb el carrer Delme, davant de l'emblemàtica Font dels violins que el germà de Gomis regalara a la nostra ciutat en honor al compositor en 1867, la professora Lucia Berenguer acompanyada pel guitarrista Guillermo Grau, va cantar "*La gitanilla celosa*", "*El morenillo*" i "*El dolor de los Zelos*", tres cançons de caràcter espanyol.

La ruta va finalitzar a l'auditori del nostre conservatori, on els vam explicar la història del nostre centre i com es va decidir posar el nom de Gomis al conservatori. Per a acabar, les alumnes de cant Mónica Grau, Aida Llopis i Maria Vicent, acompanyades al piano pel professor Joanjo Albinyana, van cantar unes cançons de saló: "*El ayre dañino*", "*Madre la mi madre*" i "*Bolero et tirana*".

JORNADA DE PROMOCIÓ DEL CONSERVATORI

EDUARD SALA ALBELDA VICEDIRECTOR

Enguany, alguns professors del claustre hem realitzat un grup de treball per a parlar sobre com podem fer arribar a la gent d'Ontinyent i voltants la feina que realitzem al Conservatori.

Cal dir que el nostre centre realitza una important tasca per a donar a conèixer les activitats que anem oferint al llarg del curs o els terminis importants d'inscripció a proves, etc. tant en mitjans digitals (xarxes socials del conservatori, ràdio), com físics (premsa escrita, cartelleria).

Al grup de treball, coordinat per la professora de violí Elena Berenguer, vàrem decidir crear un espectacle per a alumnat dels primers cursos de primària, en el qual els mostràriem els instruments que poden aprendre al conservatori.

Decidírem utilitzar música clàssica molt famosa (d'aquella de: "aquesta peça musical la coneixes i no saps per què") barrejada amb música de dibuixos animats actuals (d'aquella que

els papàs i mamàs ja ens sabem de memòria i sí que sabem per què).

Anàvem parlant de com presentar aquesta música i se'ns va ocórrer filar-la amb una història que parlara d'una xiqueta de l'edat del nostre públic, i així va nàixer la història d'El Viatge d'Àngela. Un conte narrat i musicat que presentaria com una xiqueta i sa mare han de canviar dràsticament el lloc on viuen, i com són rebudes acollidorament per xiquets i xiquetes d'una ciutat a prop de la Serra de Mariola. La música les acompanya en el seu trajecte i es comporta com allò que és: una autèntica medecina per a l'ànima.

Tot açò va anar contant-ho el nostre actor convidat, Pau Vercher, qui va ser capaç de tindre al nostre exigent públic enganxat a la història que els estàvem contant i va traure més de mil somriures a l'alumnat de huit col·legis d'Ontinyent.

Realitzàrem dues funcions el divendres 27 de maig de matí i rebérem a més de 400 xiquetes i xiquets, dels que cal destacar que es comportaren d'una manera elogiada i van riure a carcallades.

L'ambient va ser molt especial i la col·laboració del nostre claustre excel·lent: Pili Sanchis i la seua filla Júlia fent d'actrius, el mestre Sam dirigint les peces que tocàvem els "profes" d'instrument, Lucía cantant, professores rebent als

col·legis i fent la coreografia o cantant, altres ajudant amb la tecnologia o al costat de l'escena...

Pense que és un dels dies que recordaré amb més alegria, donat que hem vist treballar a tot el claustre amb molta energia (una vegada més) i hem pogut sentir que el nostre esforç pagava la pena veient que la nostra música feia feliços a tantes personetes.

**El grup de treball va estar format per Elena Berenguer (coordinadora), Samuel Pérez, Carlos Díaz, Lucía Pérez, Juanlu Vallés, Fátima Tamarit, Nicanor Villanueva, Paco Gimeno i Edu Sala.*

SABIES QUE...?

- Beethoven es va anar quedant sord per culpa d'una acumulació de plom en el seu sistema auditiu, això va ser causat probablement per ingerir aigua de l'aixeta de la seua residència ja que les canonades d'aquestes eren de plom (material que hui dia ha sigut retirat de tots els edificis antics en el sistema de subministrament d'aigües perquè produïa intoxicacions i malalties similars a les de Beethoven). Per a poder compondre i tocar disposava d'aparells com una "antena" semblant al qual se li posen als gossos per a que no es rasquen, un otòfon per a les oïdes i una taula de fusta fina que mossegava mentre tocava per a notar les vibracions de la música. La seua Novena Simfonia la va compondre plenament sord.
- Obstinat a emular a Paganini, Schumann va truncar la seua carrera com a pianista en lligar el dit mitjà de la seua mà dreta per a assegurar la independència dels dits en tocar. L'única cosa que va aconseguir va ser una paràlisi a la seua mà que va retallar els seus somnis per sempre.
- Les famoses quatre primeres notes de la Cinquena Simfonia de Beethoven van ser utilitzades en les transmissions radiofòniques de la Segona Guerra Mundial per a enfortir els ànims, atés que en el codi Morse tres punts i una ratlla (això és, tres notes curtes i una llarga) equivalen a la «V», és a dir, «Victoria».
- El genial compositor, Manuel de Falla, tenia una personalitat una miqueta especial. Entre les seues múltiples manies es troba una forta aversió a la brutícia, fins al punt d'haver de desinfectar personalment amb alcohol cadascuna de les tecles del piano en el qual tocava quan feia un concert, pel simple fet que havia passat per moltes mans. Tenia fòbia als microbis. Fins i tot va arribar a desenvolupar una tendinitis de tant llavar-se les mans.

PASSATEMPS

Petita serenata nocturna (W. A. Mozart)

		SOL			RE	
						SOL
	FA		MI			
	RE	MI	SOL		LA	
					MI	
	DO	LA	SI	RE		
				SOL		

Per completar la graella cal posar una nota (do, re, mi, fa, sol, la, si) en les caselles buides, tenint en compte que han d'aparèixer les set notes en cada columna, en cada fila i també en cada zona sense repetir-se! (Una zona queda delimitada per vores més gruixudes).

Només existeix una solució!

Pista! Les notes de les caselles ombrejades (en ordre: d'esquerra a dreta i de dalt a baix) corresponen als primers compassos de la peça musical que s'indica al damunt de cada SIDOKU.

A Ontinyent, Caixa Ontinyent no és només una caixa d'estalvis, és també un centre d'Alzheimer

i un col·legi d'educació especial,

i un centre per a ames de casa,

i una residència per a persones

amb discapacitat,

i un centre especialitzat

per a majors...

Descobreix el valor incalculable
de ser client de Caixa Ontinyent

Caixa Ontinyent
Obra Social

67.000 clients invertint 1,5 milions
d'euros a l'any en una obra social de la
qual ens beneficiem tots.